

" Belleğin yaşamlarımızı yapan şey olduğunu fark etmek için parça parça da olsa belleğimizi yitirmeye başlamamız gerekir. Belleksiz yaşam, yaşam değildir. Belleğimiz; tutarlılığımız, aklımız, duygumuz hatta eylemimizdir. Önsüz birer hiçiz." Luis Bunuel

Evlilik bir ritüelse, evlenen kişinin kıyafeti ritüelistik bir köstüm olarak varlık gösterir. Evliliğin doğası değişmez ama, evliliğin sunumu ve paketlenme biçimi farklı kültür, coğrafya ve sosyal sınıflara göre değişim gösterir. Koşullar ne olursa olsun, evlenen kişi o kıyafeti giyerek ve o ritüele katılarak yeni bir kimlik, aidiyet ve yaşam sürecini benimsemek üzere yemin eder. Evlilik öncesindeki yaşantısı ise belleğinde, evlilik sürecine taşınması ve hatırlanması gereken bir anı olarak kalır. Kimisi o anı'dan kurtulmak ve unutmak için evlenir, kimisi ise o anıyı başka kuşaklarda yaşatmak için.

İronik olan iki kişi arasındaki bir söz yada anlaşma olarak kabul edilen ve görülen evliliğin , gerçekte hiç de iki kişiden ibaret olmamasıdır. Bu ritüelde gelin ve damat, eş, dost, aile ve akrabadan oluşan bir kalabalık tarafından çevrelenerek derinlik kazanır, ve aynı anda yalnızlaşırlar. Kendileri ve birbirleri için varılmaktan çok çevreleri için varolurlar. Giydikleri kıyafetler gelin ve damadın kendilerini ve ailelerini sunma biçimi olarak önem kazanırlar. Diğer taraftan evliliğin köstümü kişisel hikayelerden çıkar ve kıyafet kişisel bir anlatıya dönüşür. Evlenme çağına gelen genç kız, nasıl bir gelinlik içinde olmak istediği konusunda sürekli olarak fikir değiştirir. Gelinin son seçimi, kişisel anıların canlanması, ve anılarını güncel kimliği ve beğenilerine yönelik olarak yeniden şekillendirmesi ile ilgilidir. Evlilik kıyafetinin seçiminde kişisel bellek kadar, moda'nın belleği de devreye girer, ve evlenecek kişiyi en doğru seçimi yapmaya yönlendirir.

WHITE MEMORY

>>Şölen Kipöz

" To realize that memory is the thing which constructs our lives, we have to start to lose our memory bit by bit. A life without memory is not a life. Our memory is; our consistency, our intelligence, our sensitivity and even our action. Without it we are nothing." Luis Bunuel

If the marriage is a ritual, the wedding gown appears to be a ritualistic costume. The nature of the marriage has never undergone change but the form and the package of it varies through geography, cultures and social classes. In every condition, the engaged person swears an oath of adoption of a new identity, belonging and life cycle. His/her life before the marriage is a recollection to be kept and transferred to the marriage in her/his memory. Some get married to forget and abolish these memories, where as others get married to commemorate it.

What is ironic here is the fact that marriage which is considered to be a word or a contract between the married couple does not actually solely consist of the couple. Within this ritual, the bride and the groom are encircled by a crowd consisting of friends, families and relatives whereas at the same time they become isolated in it. They exist for their surrounding rather than being there for themselves. In this picture, the clothes that they wear come into question as a way of representing themselves and their families. On the other hand the costume of the marriage has taken shape by personal stories, thus the bridal gown or groom's suit transform into a personal narration. Every young girl who reaches engagement age, ultimately changes her mind regarding her vision of her dream bridal gown. The final choice refers to the rejuvenation of her personal memories, and the reshaping of them due to her current identity and taste. In the choice of bridal gown, the memory of the fashion involved as much as the personal memory ultimately influences the bride in making her decision.

Günümüzde, modern kent yaşamının gelinleri ve damatları sınırsız seçenikle donatılmışlardır. Evliliğin gerçekleşmesi toplumsal etik açısından arzulandığı kadar, evlilik kıyafeti, evlilik töreni organizasyonları, nikah davetiyeleri, gelin buketleri, gelin saç ve makyajları, keseleri, gelin-damat fotoğraflarının biçimlerini de etkileyen “evlilik endüstrisi” tarafından da arzulmaktadır. Evlilik ritüellerinin ve evlilik modasının belleğinde kalıcı olan gelinin beyazlığıdır. Güncel modalara göre beyaz çeşitlenir, parlaklaşır, matlaşır, koyulaşır, başka tonlarla birleşir.

Bu sergide yer alan tasarımlar, günümüzde küresel modanın ve evlilik endüstrisinin yarattığı standartlaşmaya ve aynılışmaya karşın, evlenen çiftlerin kişisel bellek ve anılarından çıkan kişisel anlatıları ve beklentilerini kıyafetlerinde bulabilecekleri farklılığı ve biricikliği ifade etmeye yönelik tasarlandı. Bu bağlamda, özellikle gelin kimliğine vurgu yapılarak, günümüz modasına uygun, abartılı, pürüzsüz, süslenmiş, maskelenmiş ve paketlenmiş olan duygudan yoksun geçici gelinliklere karşın, kişinin teni kadar özeline yakın olan, ve bir o kadar da samimiyet duygusunu hissettirebilen gelinlik tasarımları için duyuşal olanın, bitmemişliğin, yaşanmışlığın ve kusurlu olanın yarattığı zamansız güzellik üzerinde çalışıldı. Beyaz bellek koleksiyonundaki estetik, geçmişe ve ait olunan yere özlem duygusu; bağlılık , kendini “öteki”ne adama ve doğurganlık aracılığı ile kişisel belleğin sürdürülmesi; hediye kültüründeki sembolik objeler ve mementoların gelinin bedenine eklenmesi ve gelinlik silüetleri üzerinden okunabilen modanın belleği ile ifade buldu.

Today, the brides and grooms of our modern metropolitan age are equipped by an unlimited choice of gowns. The constitution of marriage is strongly desired by the “marriage industry” which influences the trends in fashion, nuptials organizations, invitations, bridal bouquets, hairstyles, cosmetics, accessories and photography as well as by the social morality. In the memory of marriage rituals and marriage fashions, the whiteness of the bride lasts forever. According to contemporary fashions white has been varied; becoming brighter, more opaque, darker, and even color blended.

The bridal gowns presented in this exhibition, have been designed to identify the distinctive and unique character that the couple could express through their personal narratives and expectations which come out from personal memories and as a reaction to standardization and sameness created by the marriage industry within the global fashion system. In this context, especially by accentuating the identity of the bride, and in reaction to the stereotypical, trendy, exaggerated, perfect, groomed, beautified, masked and cold looks of contemporary bridal gowns, it is aimed to create a personal touch akin to skin, with the feeling of sincerity through the natural and timeless beauty of the sensitive, unfinished, imperfect and experienced. The aesthetic in the “Memory of the White” collection has realized itself as a nostalgic feeling of the past and a sense of belonging; as the continuity of personal memory through connectedness, devotion and fertility; as an articulation of the bride’s body through mementoes and emotional objects in the gift culture, and as the memory of fashion understood through historical silhouettes of the bridal gowns.

“Nostalgik Nikah” adlı çalışmasıyla Angela Burns, yalnızca anavatanı olan İrlanda’nın törensel evlilik geleneklerine özlemini ifade etmiyor, aynı zamanda günümüzde tüketime yönelik nikahların, yüzeysel ilişki ve evliliklerin uzantısı ve doğal bir sonucu olduğu saptamasıyla, tıpkı derideki yara izleri gibi, kıyafetin üzerinde zamanın izlerini evlenen çiftlere ait eski fotoğraflar ve geçmişe dair romantik yeminlerini ve aşk şiirlerini Kelt kültürüne özgü sembollerin görsel ve dokusal etkileri ile bedene yerleştiriyor. Bu çalışmada zamanın patinasına sadık kalan tasarımcı, kişisel hafızayı giyilebilecek bir gerçekliğe dönüştürüyor.

Seda Özen, modanın yüzyıllık hafızasından oluşan gelinlik silüetlerini bağlamlarındaki hikayeler ve anılardan oluşan yazılarla oluşturarak “Güzel Bir Hikaye” adlı bir multi-medya yerleştirme çalışması sunuyor. Bir film şeridi gibi gelinliğin, gelinin ve modanın evrimini gözler önüne seren bu çalışma aynı anda bize neyi unuttuğumuzu hatırlatırken, güncel belleğimizin geçmiş anılarımızla inşa edildiğini de gösteriyor.

Dilek Hımam, “Aktarılan Bellek” adlı çalışması ile evliliğin doğal bir uzantısı olan bağlılık ve kendini “öteki”ne adanma durumunu, hem içgüdüsel olarak, hem toplumsal beklentiler açısından annelik ve doğurganlık metaforlarıyla içselleştiriyor. Bir anlatı biçiminde tasarlanmış olan bu gelinlikte, karın bölgesinden gelişigüzel fıskıran bebek figürleri ve onlara bağlı olan plasentayı temsil eden dairesel şeritler yalnızca kişisel hafızanın bedensel ve ruhsal dolaşımını ifade etmiyor, aynı zamanda gelinin belleği aracılığı ile dış dünya ve “öteki”ne ve son olarak da doğacak bebeğe olan bağını temsil ediyor. Grotesk bir espiri anlayışına sahip olan bu kıyafette bebekler evlilikle gelen yeni umut ve yeni hayatlara gönderme yapıyorlar.

In her work “Nostalgic Nuptials” Angela Burns, not only expresses her nostalgia for traditional wedding ceremonies in her native Ireland, but also addresses the consequences of shallow and superficial marriages represented in today’s consumerist nuptials. Similar to the scars on aged skin, she places the traces of time on the body through the visual and tactual effects of the old wedding photography, Celtic symbols of love and the romantic words of love poems from a bygone era. The designer, who appreciates the patina of time, transforms personal memory in to a wearable entity.

Seda Özen, presents a multi-media installation called “A Nice Story”, through the silhouettes of bridal gowns of 20th century fashion history, which are represented by specifically typed letters referring to personal stories in the context of the gown depicted. The work which reveals the evolution of brides, bridal gowns and fashion recalls what exactly we forget, while highlighting how our present memory is constructed from the remembrances of the things past.

Dilek Hımam, through her work “Transferred Memory” internalizes the situation of devoting oneself to the “other” as a natural consequence both instinctively and socially from the aspect of society’s expedencies from an engaged woman and metaphors of motherhood and fertility. In this bridal gown which has been designed as a narrative, exploded dolls which are randomly located around the umbilical area and circular piping attached to them which materialize not only signify the physical and spiritual circulation of personal memory within the body, but also represents the nexus of the bride to her environment, to the “other” and finally to the expected baby. The dolls refer to new hopes and new lives which are believed to be borne from the marriage, serve to create a certain level of humour which can be defined as grotesque.

Son olarak Özge Dikkaya Göknur'un çalışması "İyi Dilekler" evliliğin kişiler arasında oluşan bir birliktelik değil, ailelerin, kuşakların, anıların birlikteliği olduğu düşüncesinin altını çiziyor. Tasarımcı, bu anıların uzantısı olarak geline kuşaktan kuşağa geçerek sunulan duygusal hediyeler aracılığı ile hem günümüzde metalaşan hediye verme kültürüne tepki gösteriyor, hem unutulmaya yüz tutmuş olan bu duygusal paylaşımı çağdaş bir kıyafet tasarımı ile geleceğe taşıma umudunu içinde barındırıyor.

Geçmiş deneyimlerden bugüne gelen bir yaşam sürecini aktaran bu kıyafetleri bir araya getiren Ebru Corsini, sergi mekanının tasarımında hafızaya dair referansları daha soyut bir dille vermeyi tercih ediyor. Mekanın, duvarlarında kullanılan kadife, zeminde kullanılan peluş, tavandan sarkıtılan tül ve beyaz renk kadına ve aşka dair referanslar olarak evliliğinin başlangıcına vurgu yaparken, tavandan sarkıtılan tüllerin arasına yerleştirilen masklar, erkeğin kurgusal varlığına işaret ediyor. Bu figürlerle gelin figürleri arasında kurulan sessiz diyalog, ironik biçimde, gelin ve damadın birbirlerine göstermek istedikleri yüzlerine gönderme yaparken, tavandan sarkıtılan tülün katmanlar halinde griye doğru geçişleri, evlenen çiftlerin evlilikle gelen yeni hayata karşı hissettikleri belirsizliği yansıtıyor. Bu bağlamda mekanın rengi olan beyazın tüm renkleri içine alması, ışıkla ve boyutla renk değiştirmesi bile, evliliğin belirsiz beklentileri ile ilişkilendirilebilir. Son olarak neredeyse mekanın girişine yerleştirilen, gelinlikleri taşıyan mankenler, mekana girişli kontrollü hale getirerek, evliliğin toplumsallığına ve özel yaşamlara yapılan müdahaleler konusunda sorgulayıcı bir rol oynuyorlar.

As a final outfit, the work of Özge Dikkaya Göknur called "Best Wishes", highlights the opinion that the marriage is not only a relationship between individuals, but rather it is a situation of togetherness of families, generations and memories. Through the use and metaphors of trans-generational emotional gifts and mementoes kept for the bride, the designer not only shows her reaction to the contemporary gift culture which becomes almost exchanging merchandises today, but also expresses her hopes towards recollecting and maintaining this emotional experience which tends to be forgotten, through the contemporary design of a bridal gown.

When bringing together these outfits which transfer their lifecycles reminiscent of the past, Ebru Corsini has represented the role of memory in a more abstract way with the exhibition design. While the soft velvet used on the side walls, the plush on the floor, the tulles hung from the ceiling and the use of white highlight the beginning of the marriage and are a reference to femininity and love, the masks placed among the tulle layers signify the fictional male figures. Ironically, the silent dialogue between these figures and bride mannequins, refers to the facial expressions of the bride and the groom which they want to expose to each other, whereas, gradation of the layers of white tulles in to grey symbolizes, the ambiguity that married couples feel towards their new life which they will be adopt through marriage. In this context, the characteristics of white being the main colour of the space, which embraces all the colours, while changing due to lighting and to volume, could be associated with ambiguous expectancies. Finally, the mannequins dressed in bridal gowns, which are placed, almost at the entrance of the exhibition area, controlling the entrance, have a critical role emphasising the social side of the marriage and impeding interference within the couples private lives.

NEDEN BEYAZ?

>>Xander van Eck

Hollanda'da büyüdüğüm köyde ahşap parkeleri olan bir dans salonu vardı; Salonun ortasındaki masa ve sandalyeleri çevreleyen mobilyalar, duvarlar, tavan ve zemin, köyün en yaşlı ev sakinlerinin bile hatırlayacağı nice nikah ve düğünlere tanıklık etmiştir. Yıllar geçtikçe bu mekanın atmosferi yeni parti ve eğlencelerle doyunmuştu. Akşam sekizde başlayan düğün partileri, çiftçiler inekleri sağmak için sabah erkenden kalktıkları için kesin olarak gece yarısı sona ererdi. Birbirini takip eden eğlenceler o bölgenin geleneklerine göre düzenlenir, yöresel adetlere göre küçük farklılıklar gösterirdi. Hediye verme faslı, kahve ve bira içme, konuşmalar, danslar, daha fazla bira, ve geleneksel düğün şarkılarının ardından, iki grup güçlü erkeğin gelini ve damadı omuzlarında kaldırıp, salon boyunca sandalyelerin üzerinde kaçalığın başları üzerinde gezdirmeleri, yeni evli çifti geleneksel dansın içinde yer almaları için zorlarken onlara rahat vermemek için birbirlerinden ayırıp, sandalyeleri birbirine yaklaşıp birbirlerini öpene kadar, onları yere düşürmekle korkutmaları ve sonunda onları yere bırakmaları. Daha sonra daha da fazla bira içerek, isteyenlerin masaların üzerinde dans etmesi ve yaşlılar dışında herkesin polonez dansı yapması (bir grup insanın müziğin her vuruşuyla öne doğru tek bir uzun çizgi halinde hareket etmesi) ve içilen son kahveler. Bundan sonra, herkes ev sahiplerine teşekkür ederek evlerine dönmeye başlar ve hala bekar olan gençlerse geline artık özgür olmadığını hatırlatırlardı.

WHY WHITE?

>>Xander van Eck

In the Dutch village where I grew up, there is one dance hall which has a wooden floor, surrounded by tables and chairs. At the back there is a stage. The furniture, the walls, the ceiling and the floor have witnessed village weddings for as long as even the oldest inhabitants can remember. Through the years this interior has been saturated with atmosphere, an atmosphere that is automatically released the moment a new party begins. It always begins at eight, and ends strictly at twelve, because the farmers have to get up early to milk the cows. The fixed sequence of events is based on the traditions of the region, with slight local variations. It involves giving presents, drinking coffee, drinking beer, speeches, dancing, more beer, singing along with traditional wedding songs. Two groups of strong men lift the bride and groom and carry them through the room on chairs, above the heads of the crowd, forcing the newly weds to take part in a ritual dance where they are teasingly kept apart and in the continual fear that they may fall, until finally the chairs are brought so close together that they can kiss each other and may return to the floor. This is then followed by more beer, dancing on the tables (optional), polonaise (moving forward on the beat of the music in a long line of people, this is obligatory except for the weakest elderly) and again coffee. As everyone begins to leave they thank the hosts and the many bachelors spontaneously confess to the bride how much they regret she is not single anymore.

Gelinin elbisesi genellikle beyaz olmuştur. Yalnızca 1970'li yıllarda, 60'lı yılların cinsel devrimi köyde de etkisini göstermeye başlayınca, pek çok nedenle bu gelenek bozuldu. Herşeyden önce, beyaz rengin bekareti temsil ettiğine inanılıyordu. Bu yıllarda pek çok gelin, evlenirken artık bakire olmadıklarını göstermek için krem rengi yada parlak renkler seçmekteydi. Diğer taraftan beyaz gelenekselli temsil ediyordu; o yıllarda herkes kendine özgü bir yol seçen yaratıcı bir birey olduğunu göstermekle ilgileniyordu.

Bu çılgınca dönemden sonra, her şey tekrar normale döndü, kızlar, gelinliklerinin yeniden beyaz olmasını istediler. Toplu halde, insanlar gelenekte insani bir şey olduğunu ve geleneğin inanılmaz bir gücü olduğunu farketmiş olmalılar. Genç kızların rüyaları, önceki kuşakların onlara bıraktıkları örneklerden oluşmayacaktı da neden oluşacaktı? Üstelik, doğası gereği geleneksel olan bir oluşumda, gelenekten kaçmak ne kadar da beyhude bir çabaydı!

Elbette bu, artık kişiselğin ve yaratıcılığın geçerli olmadığı anlamına gelmiyor-özellikle bir kıyafetin tasarımı söz konusu olduğunda bunun için yeterince fırsat var. Georg Simmel'in bir asır önce farketdiği gibi, moda bir yönden topluma uyum sağlama, diğer taraftan ise kendine özgü olma halidir.

Peki, o zaman rengin sembolik gücüne ne oldu? İnanması güç ama, 80li yılların gelinleri yeniden bakire oldular. İnanılan o ki, gelenek yeniden değer kazanınca, beyaz renk daha fazla şey ifade etmeye başladı; Yeni başlangıçlar, cinsellikle sınırlı kalmayan rüya anlamda bir masümiyet, ve en azından kuşaktan kuşağa kullanımı ile, evliliğin kendisini temsil ediyordu.

The wedding gown is usually white. Only during the 1970's, when the revolution of the 60's started to trickle down to our village was this pattern broken, for a variety of reasons. To begin with, the colour white was thought to symbolize virginity. Many brides were proud to show that they were no longer virgins, choosing cream or bright colours. Furthermore, white was traditional, and that was something of a dirty word in these years, when everyone had to show they were creative individuals who could chose their unique paths in life.

After this crazy decade, things returned to 'normal', and once again the girls wanted white wedding dresses. Collectively, people began to realize that tradition is something very human, and that it has an incredible power. What are the dreams of young girls made of, if not of the examples set by previous generations? And what a futile effort it is, trying escape from a tradition at an event that is traditional by nature!

This doesn't mean that creativity and individuality don't play a role anymore – there is enough room for that in the particular design of the dress. As Georg Simmel already remarked a hundred years ago, fashion is about conformity on one side, and being unique on the other.

But what about the colour symbolism then? It is hardly believable that the brides of the 1980's suddenly all became virgins again. It is believed that, with the renewed appreciation of tradition, the colour white was understood to mean much more. It symbolizes new beginnings, innocence in a much broader sense than just the sexual, and last but not least, through its use by generation after generation, it represents marriage itself.

Nostaljik Nikahlar Nostalgic Nuptials
>>Angela Burns

>>Angela Burns

Nostaljik Nikahlar

Pek çok kültürde, evlilikle bağdaştırılan yüzyıllık gelenekler neredeyse belleklerden silindi. Tarih kitaplarına yazılan asırlık ritüeller ve adetler, dünyanın her yerinde evlilik formülünün karbon kopyası olarak uygulanmakta. Bir zamanlar "Ölüm bizi ayrına kadar" diye edilen yemin, artık pek çok toplumda anlamını yitirdi ve insan hayatının temelini teşkil ettiğine inanılan uzun ömürlü evlilik kurumu, neredeyse çiftlerin bir solukta evlenip boşanmaları kadar gelip geçici olmaya başladı.

Diğer taraftan, evlilik töreni, gösterişli ve pahalı hediyelerin alındığı bir fırsat haline gelerek gerçek anlamını yitirdi. Günümüzde pek çok çift, geleneksel ya da dini törenden çok resmi ve soğuk bir töreni tercih ediyor. Modern gelinler, giyebilecekleri en gösterişli gelinliklerin ve mutlu çift binlerce dolar değerinde hediyeye boğan, yaşabilecekleri en lüks törenin hayalini kuruyorlar. Nedimeler, gösterişli merasimler, uzun süren balayı tatilleri, hep bu masalın maliyetini artırmaya ve mutlu çifti anlamsız bir biçimde, ne kadar çok harcarsa o kadar muhteşem bir törenle evleneceklerine, ve evlilik yaşamlarının daha iyi olacağına inandırıyorlar.

Sergide sunulan bu gelinlik, yukarıda ifade edilen tüketim odaklı modern toplumun evliliğe bakış açısının bir anti-tezi olarak tasarlandı. Günümüz toplumunun değişen değerlerine gönderme yapan kıyafetin biçimi, yapısı ve malzemelerine yönelik deneysel bir yaklaşımla asırlık geleneklerin erozyonu aktarılmaya çalışıldı. Günümüz toplumunun sürekli olarak erozyona uğrayan değerlerini ifade eden bozulmuş ve eskimiş dokular, aşırı tüketim ve anlık hazlarla ilişkilendirilen evliliğin kutsallığının yansımaları ve geçmiş mirasımızın değerinin hatırlanması olarak görülebilir.

Kumaşların futurist vintaj bir niteliği var; geçmişten kalan anı ve hatıraları canlandıran eski fotoğrafların imgelerinin baskıya aktarıldığı şifon parçaları, buruşuk, yıpratılmış, parçalanmış katmanlar yan yana getirildi. Eskitilmiş danteller çarpık düzende örülmüş triko parçalar, gelişigüzel yerleştirilmiş katmanlar, narin elmas taşlarla bir araya getirildi.

Geleneksel evlilik yeminleri, duaları ve mitteri, geçmişin değerlerini anımsatmak üzere yukarıdaki parçaların üzerine eklendi. Son olarak belleklerimizimize kazınmış, aile yadigarı süs eşyaları ve objeler puslu geçmişten kalan parçalar olarak kıyafetin belli bölümlerine saklandı ve iliştilerdi.

Nostalgic Nuptials

>>Angela Burns

In many cultures, century old traditions associated with marriage are being lost. Age old rituals and customs are being assigned to the history books, as a carbon copy wedding formula is implemented in countries across the globe. "Til' death do us part" in most modern societies is no longer applicable, what was once an enduring and underlying fundamental institution in all societies, has become almost a temporary measure, as couples marry and divorce at the drop of a hat.

Across the globe, the wedding ceremony has become little more than an opportunity to receive lavish gifts and flaunt riches while the real underlying meaning is being lost. Many couples are now opting for a civil ceremony or a destination wedding as opposed to a traditional religious ceremony. Modern 'bridezillas' strive for the most luxurious wedding they can achieve with extravagant gowns setting the happy couple back thousands of dollars. Bridesmaids, lavish receptions, and long-haul honeymoons all help to escalate the cost of the fairytale and help to absurdly convince the happy couple that the more they consume, the more fabulous their wedding will be, and the better their lives and marriage will become.

This collection has been conceived as an anti-thesis to the modern consumer-driven society's approach to marriage. It intends to capture the erosion of age old traditions through an experimental approach to design, construction and materials which symbolize the changing principles of today's society. These deteriorated garments are a representation of the constantly eroding values of contemporary society, a reflection of the state of the sanctity of marriage, a critique of over consumption and instant gratification, while highlighting the importance of our heritage.

Fabrics will have a futuristic vintage edge; printed chiffon inlays capture memories of a bygone era, crinkled, distressed and crumbling layers will be juxtaposed with space-age finishes in silicone and latex. Decaying laces contrast with distorted knits, distorted layers and delicate diamantes.

Traditional wedding vows, blessings and folklore associated with marriage, will be superimposed on the materials to remind us of a bygone era. Other fragments of the dusty past including mementoes, trinkets, and keepsakes from the couples ancestry will be concealed and captured within the gowns to remind us of the customs of a by-gone era, that have been consigned to our memory.

İyi Dilekler Best Wishes
>>Özge Dikkaya Gökür

İyi Dilekler

>>Özge Dikkaya Gökür

Bizler, modernite ve getirdiği yaşam şekillerini zorla gözlerimizin önüne seren ve yaşatan hatıralarımızı kaybetmemize yol açan soğuk, metropoliten bir hayat yaşıyoruz. Ama gene de en özel "an"larımız, annelerimizden ve onların annelerinden miras kalan, bolluk, mutluluk ve iyi niyet sembolleri ile nesilden nesile değişmeden geçerek geleneksel olarak yaşamaya devam ediyor. Aile üyelerinden diğerine geçen bu hatıralar evlenecek genç kızın en değerli "an"ı için biriktiriliyor. Bu hatıralar kimi zaman kenarı dantel işlenmiş bir mendil, bazen bir inci kolye, yada gelin tacı oluyor. Bu hatıralar geçmiş mekanların, zaman ve olayların bolluk ve mutluluk anıları olarak, gelinin geleceğine huzurlu bir şekilde bakmasına yardımcı oluyor.

Bir aile kurmakta önem taşıyan mutluluk ve bolluk dilekleri geçmişimizden gelen katmanların arasında değişik aksesuar, obje, sembol ve adetler olarak günümüzün geleceğe bakan modern kadınının bu en özel "an"ında ortaya çıkıp, "şimdi"ye ekleniyor. "İyi dilekler" hikayesinin ana karakteri, güncelliğinde geçmişine bağlı kalmış, otantik parçaların de-konstrüktivist biçimde tasarlanmasıyla, bu modern kadınının geçmişi bırakmak istemeyişini portreliyor. Dış katman olarak ise, modern olarak tasarlanmış bir korse, geleceğinde olmak istediği mutlu ve bağımsız kadını çerçevelliyor. Bu tasarımda, genç kadınının geçmiş ve geleceği ile ilişkili olan ruhani rehberlik ihtiyacı kesim, kumaş ve süslemelerle kavramsal olarak yansıtılıyor.

Best Wishes

>>Özge Dikkaya Göknur

We live in a society which constantly pushes modernity and modern living, we are losing our memories in the cold structure of the metropolitan life. Nonetheless, our most special moments are tied with the traditions and heritage of our mothers and their mothers before them, the best wishes and talismans, signs of a happy, prosperous future passing on without changing from generation to generation. The memories that pass down through family members are accumulated for the most precious moment of the daughter. Sometimes in the form of an old, antique handkerchief, sometimes, a bridal tiara, a pearl necklace, these mementoes which serve as happy reminders of places or past events, and make the bride comfortable with her future knowledge that these little reminders and talismans have always been there and will provide prosperity and happiness... They are tokens, memorials to awaken memory about her past, recalling how it has been among the women of her family...

The best wishes for happiness and prosperity in creating a family, lie between the layers that come from the past in the form of different accessories, talismans, rituals, little objects articulating to the present understanding and taste of a modern woman who is looking into the future... The story of "best wishes" has been portrayed in creating a character of whose present is stuck with her roots, showing in the articulation of the authentic parts of her past designed in a deconstructed style of which she doesn't want to let go... The outer layer, which is a style of a modern designed corset showing the way she wants to look in her independent future and happy life... The need for spiritual guidance associated with past and present of the modern woman has conceptually been represented in this design through cut, fabric and embellishment of the outfit.

Aktarılan Bellek

>>Dilek Hımmam

Evlilik kadını doğurganlık sürecine hazırlayan bir oluşumdur. Evlilikle birlikte ortaya çıkan bebek sahibi olma beklentisi ve kadının doğurganlığı kişisel ve içgüdüsel olduğu kadar toplumsaldır da. Bu anlamda bebek annenin kişisel anıları ve belleğini geleceğe aktaran bir varlıktır. Bu ilişkide plasenta, anne ile bebeğin dünyası arasındaki tek bağlantıdır. Plasenta aracılığı ile anne, hem bebeğini besler, hem önceki kuşaklar ve kendi deneyimleri ile oluşan belleğini bebeğe aktarır.

Bu bağlamda, gelinlik tasarımında karın bölgesinde yer alan bebek figürleri, gelinin doğurganlığına gönderme yapan metaforlar olarak kullanılmaktadır. Bebek figürlerinden çıkarak annenin kalbine ve beynine bağlanan kumaştan yapılan eğrisel şeritler göbek kordonlarına ve plasenta içindeki sıvıya ve yaşam enerjisine gönderme yapmaktadır. Plasentayı temsil eden bu şeritler, aynı zamanda annenin biriktirdiği kişisel belleğini bebeğine aktardığı bağlantılardır. Kullanılan malzemeler seçilirken ten rengine yakın şeffaf organze ve şifon kumaşlar kullanılmıştır.

Transferred Memory

>>Dilek Himam

Marriage is a process which prepares the woman for fertility and motherhood. The expectation of being endowed with a baby occurs with the marriage process, it is not only personal and instinctive but also social. In this sense a baby is a being who transfers the personal remembrances and memories of the mother to the future. In this relationship, the placenta is the unique connection between the world of the mother and the baby. Through the placenta, the mother simultaneously feeds her baby and transfers her personal memories which are recollected from previous generations and experiences.

Within this context, the dolls placed in the umbilical area of the body are used as metaphorical objects upon the bridal wear and refer to the fertility of bride. Curvilinear piping which comes out of these dolls and are attached to the mother's heart and brain, refers to the umbilical cord and the vigour of life inside the placenta. This piping and cord symbolise the placenta, and are also a connection through which the mother transfers her personal memory. In the choice of materials and colours, the closeness to skin has been considered through skin tones, pinkish powdery colours and through transparent fabrics such as lucid organza and chiffon.

Güzel Bir Hikaye A Nice Story
>>Seda Özen

Güzel Bir Hikaye

>>Seda Özen

Sıklıkla sorgulanan ve yeniden kurulan kimlik, aidiyet, gelenek, tarih, kültür, kurgu, gerçek gibi kavramların bellekle yakından ilişkili olması durumu güncel bir meseledir. Belleğin sakladığı izler olarak anılar, geçmişe ait iken; bellek, şimdide yaratılan bir kurgu olarak, varlığını içinde bulunduğumuz an'a yayar. Geçmiş, şimdi, gelecek birlikteliği, bu anlamda belleğin kimlik tasarımlarında kullanılmasını sağlar.

"Güzel Bir Hikaye" isimli bu yerleştirmede, beraberinde yaşanmış, belleklere kazınmış pek çok anıyı sürükleyen, yeni bir yaşam sürecinin temsili olarak "gelin olma" kavramı ve bunun simgesel bir karşılığı olarak "gelinlik" görsel vurgulanmaktadır. Seçilmiş olan veriler, bir çeşit bağlamından koparma yöntemiyle, yeni bir tasarım hizmet etmekte, ayrıca kullanılan "gelinlik" imajları da, tarihsel anlamı dışında bireysel belleklere göndermesini yapmaktadır. 1900'ü yılların başından günümüze, belirli dönemlerin (50'ler, 60'lar...) politikası, yaşam tarzı, müziği, kitapları, modası, eğlence dünyası ve daha bir çok ayrıntıyı kapsayan bir yakın tarih dokümantasyonu, gelinlik formunda biçimlenen metinler halinde sunulmaktadır.

YARATICI EKİP >> CREATIVE TEAM

Proje Koordinatörü ve Sergi Kûratörü >> Project Coordination & Curator
Şölen Kipöz

Tasarımcılar >> Designers

Angela Burns, Nostaljik Nikah // Nostalgic Nuptials
Ozge Dikkaya Gökür, İyi Dilekler // Best Wishes
Dilek Himam, Aktarılan Bellek // Transferred Memory
Seda Özen, Güzel bir Hikaye // A Nice Story

Sergi Tasarımı >> Exhibition Designer
Ebru Corsini

Kalıp ve Dikim Koordinatörü >> Coordinator of Pattern cutting and Sewing
Seda Kuleli

Katalog Editörü >> Catalogue Editor
Şölen Kipöz

Metinler >> Essays
Şölen Kipöz
Xander Van Eck

Katalog Tasarımcısı >> Catalogue Designer
Seda Özen

Fotoğrafçı >> Photographer
Srinivasarao Pattur

Sitilist >> Stylist
Angela Burns

Kalıp Teknisyenleri >> Pattern cutting Technicians
Müjgan Okan, Julide Metin, Aslı Kocamanlar

Baskı Teknisyeni >> Printing Technician
Filiz Deniz

Organizasyon Asistanları >> Organization Assistants
Bahar Kürkçü, Duygu Kocabaş, Filiz Deniz

Öğrenci Asistanlar >> Student Assistants
Hande Mengeş, Melis Karapança

Teşekkürler ... >> Thanks to...

Mine Ovacık,
Serginin gerçekleşmesine olan katkılarından dolayı // For her contribution to
realisation of this exhibition

Alessandro Segalini,
Seda Özen'in projesinde doğru yazı karakterlerinin bulunmasına katkılarından
dolayı // For his contribution to find out appropriate types for Seda Özen's project

Beyaz Bellek Projesi, 17-19 Şubat 2008 tarihlerinde İzfaş ve İF Konseyi tarafından düzenlenen İF Wedding Fuarı için İzmir Ekonomi Üniversitesi, Güzel Sanatlar ve Tasarım Fakültesi, Moda Tasarımı Bölümü Öğretim Üyeleri tarafından hazırlanmış ve aynı fuarda sergilenmiştir.

The project entitled "White Memory" has been prepared by Izmir University of Economics, Faculty of Fine Arts and Design, Department of Fashion Design Academic Staff to be exhibited in IF Wedding Fair, organized by İZFAŞ at 17-19th February 2008.